

D'Liewen op der Buerger Simmer, vum Knapp Gottfrid verzielt

De Ritter Thomas fänkt un al ze ginn. Wa mir zesummen op d'Juegd ginn, hunn ech dat Gefill, d'Wëld géif de Geck mat him maachen. D'Feiler vu senger Aarmbrocht gi bal ëmmer derlaanscht. Mee dat schéngt him näischt auszemaachen. Soubal mir vun eise Sträifzich duerch de Simmer Bësch zrëck op d'Buerger kommen, dann ass hie glécklech, d'Aleida, säi klengt Meedchen, op den Aarm ze huelen a seng schéin hollännesch Fra Irmengard an hire Gemeecher ze besichen. Den Thomas vu Simmer ass een zefriddene, nobele Léiermeeschter, dee mech, säi Knapp Gottfrid, gutt behandelt a mir gäre Geschichten aus sengem beweegte Liewen erzielt.

Deemools, wéi ech mat 14 Joer bei him an den Déngscht getruede sinn, war dat anescht. Ech kouw als Page vu Veianen¹. Do war ëmmer eng lass. De Grof Philipp war ee gesellege Mënsch, dee vill Frënn hat. Wann hien op en Turnéier oder op eng Juegd geruff huet, wollten s'all derbäi sinn. Et gouf gefeiert, giess, gedronk, musizéiert a gedantz. An ech hu vill geléiert, och wann ech nach kleng war. Ech konnt scho fréi mam Schwäert, mat der Lanz a mam Schëld ëmgoen. Ech krut e bësse Liesen a Schreien a manéierlecht Behuele bäibruucht an hunn den Häerschaft Lidder gesongen, déi ech selwer op der Lyra begleet hunn.

An du kouw ech op Simmer. Et war grad Hierscht, an et louch een décke groen Niwwel iwwert deem klengen Duerf, sou dass ech mäi Wee de Bierg erop, laanscht déi aarmséileg Häip mat de Stréidiecher, bal net fonnt hätt. Op der Buerger war et gespenstesche roueg.

De Ritter Thomas war kuerz virdru vun engem Feldzuch op Roum zrëckkomm an et huet geheescht, hien hätt Schrecklechtes déi aner Säit vun den Alpen duerchgemaach. Eng laang, geféierlech Rees duerch onbekannte Länner, bluddeg Schluechte mat villen Doudegen a Blessierten. Den Thomas vu Simmer war ee gebrachene Mann, krank an traureg.

Dee Wanter gouf d'Zäit mir sou laang wéi nach ni a mengem Liewen. Als Knapp war meng eenzeg Aarbecht, mech ëm d'Päerd ze këmmen an d'Waffen anzefetten, fir dass se net raschteg goufen. Heihinner huet kaum eemol ee Frieme sech veriert, de Buerghär huet seele Gäscht empfaangen.

An dobäi sti jo nach souvill Buerger an der Géigend, deenen hir Hären een hätt kënnen besichen oder alueden. Dat hunn ech gesinn, wann ech alt emol eleng ausgeridde sinn. Ech hunn einfach gesot, d'Päerd bräichten e bësse Beweegung, an dann hunn ech déi Simmer Lännereie verlooss a mech heemlech op de Wee gemaach, fir duerch den Äischdall² ze fatzen. Dobäi hunn ech och de Johan kenne geléiert. Hie war e puer Joer méi al wéi ech a war als Knapp zu Huelmes am Déngscht. Mir zwee hunn allerhand zesumme gestiicht a si bis haut gutt Frënn bliwwen.

1 Wou läit Veianen? Wéi huet déi Buerger ausgesinn?

2 Wat fir Buerger ginn et nach am Äischdall?

Ech hu mech dacks gefrot, ob ech bei mengem neien Déngschthär kënn bleiwen. Hien huet kaum d'Wuert u mech geriicht, huet mol net matkritt, wann ech stonnelaang verschwonnen bliwwe sinn. Bleech a gouereg ass hien duerch déi däischer Gäng vun der Buerg geschlach, wou et ëmmer gezunn huet an d'Mauere vu Fiichtegkeet geschweesst hunn. Vum Wunnhaus mat de Ställ, duerch de Wiergank eriwuer an den Tuerm mat der Buergkapell. Do huet hien néiergeknéit a stonnelaang gebiet.³ Hien hätt besser gehat, ze raschten a sech vun de Strapaze vu senger Rees z'erhuelen, mee déi grujeleg Erënnerungen hunn him wuel keng Rou gelooss. Mat senger Gesondheet ass et biergof gaangen, an d'Leit hunn all Moment mat sengem Doud gerechent.

Mee op eemol hat hien d'Kéier kritt. Enges Daags koum ech moies wéi ëmmer a sâi Gemaach, fir ze froen, ob hien eppes fir mech ze dinn hätt. Fir ee Knapp huet dat sech esou gehéiert. Meeschtens huet hie guer net g'äntwert, huet zur Fënster erausgekuckt a gewaart, bis ech rëm géif verschwannen. Mee dës Kéier war hie ganz ongedëlleg. « Do bass de jo endlech! » huet e geruff. Ech hu séier missen eis zwee Päerd suedelen, a scho ware mer ënnerwee fir erof an den Dall.

D'Duerf louch nach am Schiet, just op deen alen Tuerm um Fouss vun der Buerg sinn e puer Sonnestrale gefall. Den Thomas ass stoe bliwwen, ech hu mäi Päerd ugehalen a mech ëmgekuckt. Et war eng roueg, verdreemte Plaz, vun där elo, an der Moiessonn, ee ganz besonnesche Glanz ausgaangen ass. « Heil! » huet hie geruff. « Hei wëll ech eng Kierch opriichten. » De Plang muss him iwwer Nuecht komm sinn.

Wéi all gudde Ritter war den Thomas vu Simmer schonn ëmmer ee fromme Mann. Hien huet ee bescheident Liewe gefouert, huet deenen Aarme gehollef, an obwuel hien net dee Gespräichegste war, huet hie sech a Gesellschaft héiflech a manéierlech beholl. Och wéi hien an de Krich gezunn ass, war hien iwwerzeegt, hie géif dat am Numm vum Härgott maachen.⁴

« Déi Kierch soll fir ëmmer u mäi verstuerwene Frënd, de Keeser Hari, erënneren an dem Hellege Mäerten⁵ geweit ginn. Ech wäert vun elo un all Dag heihinner kommen a fir seng Séil bieten. A wann d'Kierch bis fäerdeg ass, solle regelméisseg Massen zu sengen Éieren ofgehale ginn. »

Souvill hat ech mäin Här nach ni héiere schwätzen. Seng Flemm war verschwonnen, seng Aen hu geglännert, an hien huet mech deen Dag selwer nach op d'Sich geschéckt no Handwierksleit a Kënschtler, déi sou séier wéi méiglech sollte mat der Aarbecht ufänken.

3 Eng Buerg war alles anescht wéi ee gemittlecht Doheim: däischer, keng Heizung, kee Glas an de Fënsteren,... Stellt iech d'Liewen op sou enger Buerg vir.

4 Wat waren déi wichtegst ritterlech Dugenden?

5 Wie war den Hellege Mäerten? (Legend vum Réimer, dee sâi Mantel mat engem Heeschemann gedeelt huet)

Dat war net sou einfach, well anstänneg Handwierker fënnt een net op all Eck, vu Kënschtler guer net ze schwätzen. Ech hu mäi Frënd Johan gefrot, an deem huet mer, wéi sou dacks, weitergehollef. Zu Käerch ware grad gréisser Aarbechten op der Buerg am Gaang, vläicht kënnt ech jo do deem een oder anere fannen. Ech hu mengem Här dovunner geschwat, an hien ass mat mir dohinner geridden.

Den Thomas vu Simmer war net knéckeg, dofir hat hien direkt déi richteg Fachleit fonnt. Déi koumen aus aller Häre Länner, a besonnesch d'Bildheer hunn nawell eng Staang Sue kascht. Mee well se gutt bezuelt goufen, hu s'och all gutt geschafft, an de Bau gong séier virun. Dag fir Dag sinn ech mam Ritter erof an den Dall kucke komm, ob alles géif esou lafen, wéi hie sech dat virgestallt huet.

E puer Joer méi spéit stoung op där verdreemter Plaz um Fouss vun de Simmer Buerg eng houfreg Kierch. 1317 gouf si mat engem groussen Fest ageweit. Elo haten all déi Grouss an Dichteg aus der Ëmgéigend de Wee op Simmer fonnt. Et gouf gefeiert, giess, gedronk, musizéiert a gedantz, a souguer mäi fréieren Här, de Grof Philipp vu Veianen, war komm. De Ritter Thomas hat vu Gléck Tréinen an den Aen, an obwuel et sech fir ee Mann vu sengem Stand net gehéiert, an der Gesellschaft seng Gefiller ze weisen, huet keen him dat iwwel geholl.

Bei där Geleeënheet hunn ech schliisslech och verstanen, wat him all déi Joren um Häerz louch. Dee groussen Hari VII, Keiser vum Hellege Réimesche Räich, wär op der Réckrees vu Roum a sengen Äerm gestuerwen. Kënnt et sinn, dass hie sech iergendwéi schëlleg gespuert huet? Dass hien am Léifsten amplaz vu sengem Frënd a Lehnshär gestuerwe wär? Dat wäert wuel säi Geheimnis bleiwen. Jiddefalls huet hie sech mam Bau vun där Kierch vun enger Laascht befreit, déi hie bal erdréckt hätt.

Zënterhier gesinn ech mäin Här mat aneren Aen. Ech begleeten hie moies an d'Kierch, wou hie laang op de Knéie sëtzt a biet. Ech beobachten, wéi vill Léift hie fir seng Fra a seng Duechter empfënnt, a wann hien op der Juegd och net méi deem Dichtegsten ass, da bewonneren ech en awer, well hie sou gutt a sou daper ass.

D'nächst Joer kréien ech meng 21, an da ginn ech zum Ritter geschloen. Den Thomas huet mir erkläert, wéi dat geet. Nodeems ech deem Dag virdru gebeicht hunn, verbréngen ech d'Nuecht mat Bieden. An dann ass dee groussen Dag do. Bei enger feierlecher Zeremonie an der Kierch knéien ech mech viru mäin Här, dee leet mir säi Schwäert op d'Schëller, an ech muss versprechen, mäi Liewen am Glawen u Gott a Kierch ze verbréngen an de Wittfraen, de Weesen an den Ënnerdréckten ze hëllefen.

Ech kann et kaum erwaarden, ee frommen, daperen a gudden Edelmann ze ginn, grad ewéi mäi

---

Virbild, de Ritter Thomas vu Simmer.
